

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Subnotatio IV. Contentio titulorum, quibus hinc Concilia & Patres; inde
Sectarij, Romanum Pontificem afficiunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

S V B N O T A T I O I V.

*Contentio Titulorum, quibus hinc Concilia & Patres:
inde Sectarij, Romanum Pontificem afficiunt.*

NVNQVAM quidem Hæretici, præbuere fe-
reuerentes erga sacros Antistites, eos uè ho-
noricè appellare, induxerunt in animum,
vt notauit S. Chrysoſtomus in Pfalmum. 13.
agens de Satana, qui dixit, [*Ponam thronum
meum super nubes, & ero similis Altissimo: Su-
ſtulit, DEVS, & poſuit Altissimus.* Erubescens eum nomi-
nare, quem iam negauerat. Ita etiam facit quilibet hære-
ticus, vehementissimus in tempore persecutionis, loquens
cum Pontifice. Nec enim vocat Pontificem, nec Archie-
piscopum, nec Religiosissimum, nec Sanctum. Sed quid?
Reuerentia tua, sapientia tua, prudentia tua, iustitia tua,
& nomina illi adducit communia, eius negans authorita-
tem. Diabolus hoc tunc fecit in DEO, *Ero similis Altissimo;*
non DEO. sed *Altissimo.*]

Obiter aduerte, quod ait S. Chrysoſtomus, Hæreticum
minùs honorificè compellantem, dixisse Præsuli, *Reueren-
tia tua;* (vt pro temporum & locorum varietate mutatur
Iudicium de compellationibus & alijs venerationis indi-
cijs) alibi eximiam venerationem sonare; vsque adeò, vt:
Iustinianus ad Hormisdam scribens, Item Philippus Abbas
Epist. 12. Eugenium Papam compellans, dicant *Reuerentia:
vestra.* Quo eodem modo eundem Eugenium affatur Pe-
trus Cluniac. lib. 6. Epist. 25. necnon Lucium lib. 4. Epist. 19.
& 22. Itemque Innocentium S. Bernardus Epist. 50. Quam-
uis igitur Hæretici, in quosuis Antistites semper fuere irre-
uerentes, in nullum tamen ferociùs & petulantius bacchati
sunt,

sunt, quàm in Romanum. Nimirùm timent Hæretici Romanum tutelæ, & gladium Petri suis cervicibus imminentem, à quo omnes ad hanc diem hæreses demessæ sunt; hæc Tartaræ hydræ capita recisurum, pro comperto habent. Itaque inconciliabiliter ab eo abalienati sunt, & multum semper ac tetra, malignè ac turpiter in illum vomuerunt, tanto indigniùs, quanto scediùs est maledicere Principi populi sui. At esse Pontificem, caput & principem populi Christiani vniuersi, omnes propè tituli superiùs recensiti manifestè præferunt: estque tam apertum ex Christi ad Petrum oraculis, vt Gennadius pro Concilio Florentino c. 5. sect. 1. contestetur, [Se nescire quomodo quis id inficiari possit; cum apertissimè Christus & omnes Doctores, manifestiùs quàm si vel tonitruum personaret, hoc ipsum vociferentur.] Iuuat, quæ sigillatim aliqui Sectarij spurcè & impiè aduersùs Christi Vicarium effutiuerunt, attingere hoc loco, vt talium dehonestamentorum contentione facta, cum ornamentis quibus Patres & Concilia tantam maiestatem decorauerunt; & hæreseos malignitas liquidò deprehendatur, & splendor terreni illius Solis clariùs effulgeat. Omnes sanè Hæreticos, strenuam operam in proscindendo, ac probris inquinando Romano Pontifice posuisse, fusè profecutus est Maucler par. 2. operis de Monarchia lib. 6. cap. 7. Nos tamen paucis contenti exemplis, quanto citiùs ex hoc coeno emergemus, cum bono Deo.

Donatistæ, in Romani Pontificis, & Romanæ Ecclesiæ laceratione, iuges ac nauifuerunt. Inter eos Petilianus, cum Cathedram à Catholicis vendicatam expoſtulareret, eosque non nisi pestilentia Cathedram, habere dixisset, reposuit S. Augustinus lib. 2. ad eius literas cap. 51. [Quid tibi fecit Cathedra Ecclesiæ Romanæ, in qua Petrus sedit, & in qua hodiè Anastasius sedet? &c. Quare appellas Cathedram Pestilentia, Cathedram Apostolicam?] Spureus hæreticus, meretricio more, anteoccupauit probrum, in eum & collegas meritò intorquendum, vt perspicuè liquet, ex
lon-

longa disputatione crediti Augustini q. 110. ex utroque mixtim, ubi sic concludit. [Quoniam Cathedram Pestilentiae non esse à Dei ordinatione asseuerauimus, etiam eorum, qui extra Ecclesiam, vel contra Ecclesiam sedes sibi instituerunt, Cathedram Pestilentiae dicimus. Qui enim inconcessa praesumit, reus est. Quanto magis si corrumpat traditionem eius cuius sedem usurpat? Nam & ordinem ab Apostolo Petro coeptum, & usque ad hoc tempus per traducem succedentium Episcoporum seruatum perturbant, ordinem sibi sine origine vendicantes, hoc est corpus sine capite profitentes: Vnde congruit etiam eorum sedem, Cathedram pestilentiae appellare. Nec enim ideò impunè erit, quia sub Dei nomine hoc agunt. Constat enim, suas illos causas sub Dei nomine agere. Non enim zelo Dei hoc agunt, sed sibi locum volentes defendere.]

Bellè (vt hoc per transfennam aduertam) Hæretici qui libet, dicuntur sibi confingere ordinem sine origine, & corpus sine capite. Planè enim in omnes quadrat hæreticos, quod Optatus lib. 2. de Victore Garbiensi, Romam missò vt ibi Donatistarum Episcopum ageret, pronūciauit. [Erat ibi (inquit) filius sine Patre, tyro sine Principe, discipulus sine Magistro, sequens sine antecedente, inquilinus sine domo, hospes sine hospitio, Pastor sine grege, Episcopus sine populo.] Talis Victor ille, tunc Romæ. Talis superiore seculo, Calvinus Geneuæ, & quotquot alibi Cathedras pestilentiae tenuerunt. Sed hæc obiter. Pergit mox Optatus. [Si Victori diceretur, ubi sederit, nec ante se aliquem illic fuisse monstraret; nec Cathedram aliquam, nisi pestilentiae ostenderet. Pestilentia enim morbis extinctos homines ad inferos mittit. Qui inferi, portas suas habere noscuntur, contra quas portas, clauēs salutares, accepisse legimus Petrum, principem scilicet nostrum; Cui à Christo dictum est, *Tibi dabo clauēs regni caelorum, & porta inferorum, non uincunt eas.* Vnde est ergo, quod clauēs regni uobis usurpare contenditis, qui contra Cathedram Petri, ve-

stris præsumptionibus & audacijs, sacrilegio militatis, Beatitudinem repudiantes, qua laudari meruit, *Qui non abiit in consilio Impiorum, & in via peccatorum, non stetit, & in Cathedra pestilentiae non sedit?*]

Non est, quod videatur hanc Romanis Pontificibus maledicendi scabiem, occupasse Donatistas, affricante eam S. Cypriano, apud quem multa licentiùs in Stephanum Papam intorta leguntur, præsertim Epistola ad Pompeium. [Sententiam suam (ait de S. Cypriano Facundus lib. 10. pro tribus capitulis cap. 3.) scribens ad Pompeium, quanta potuit humana argumentatione defendit, iniuriosè tractans eundem B. Stephanum, à quo fuerat iure culpatus.] Siue autem S. Cyprianus talia aduersùs S. Stephanum Papam dixit ac scripsit, siue alij sub eius nomine vulgauerunt, vt aliqui apud S. Augustinum Epist. 48. censuerunt; non est, quod S. Cyprianus, annumeretur allatoribus successorum S. Petri. Hæc enim macula & nebulain eius lucidam mentem ex humana conditione irrepsit, & gloriosa serenitate fulgentis sanguinis eius, fugata est, vt loquitur S. Augustinus lib. 1. de Baptism. cap. 18. Sunt istæ velut Eclipses quædam luminarium Ecclesiæ, iuxta Facundum lib. 6. pro tribus capitulis cap. 5. cum excutit horribilia (sic enim vocat) Theophili atque Cyrilli aduersùs S. Ioannem Chrysostomum enunciata. Et cum S. Cyprianum mutasse mentem ante obitum, non inuerisimiliter existimatum sit, vt S. Augustinus refert Epist. 48. & lib. 2. de Baptism. cap. 4. ac etiam cum S. Cyprianus aduersùs S. Stephanum, quamuis commotiùs, tamen fraternè indignatus sit; (verba sunt S. Augustini lib. 5. contra Donat. cap. 25.) hoc est cum salua semper pace & subiectione debita cum S. Stephano egerit; non debet esse vllò modo par ratio S. Cypriani, & eorum, qui excusso iugo & scissa vnitare, contumeliosè se gerunt erga Christum Domini.

Dioscorus Alexandrinus Antistes, Eutychetis Hæresiar-
chæ partarius, omni scelere coopertum se prodidit in al-
tera.

tēra Synodo Ephesina, quæ ab eius grassationibus in facta quæque, dicta est *λυστική*, siue *predatoria*. Neque enim Concilij nomen dehonestandum fuit, communicatione cum tam infamili atrocino, duce Dioscoro. Sed nullo magis ex capite DEO & hominibus inuisus fuit truculentus ille latronum princeps, quàm quod aduersus S. Leonem Romanum Pontificem, se gessit impudentissimè, & multa in eum verbo bacchatus, eo progressus amentia est, vt vibraret in illum, fulmen excommunicationis. Nam tametsi & defectu iurisdictionis, & causæ iustæ ferendi, fulmen illud vndecunque brutum erat: tamen cohorrere omnes ad Nembrotheam illam audaciam, & furoris immanitatem. Eaque maximè ex causa Dioscorus, postea in Concilio Chalcedonensi, veniæ concessæ alijs plerisque, qui circa alia capita deliquerant, nulla parte dignus est habitus. Rursusque ob huiusmodi in S. Leonem indignitates, in octaua Synodo tanto post, vna cum Photio damnatus iteratò est, vt mox referam.

Photius Euiratus, cum alia malignè & impiè patravit, rùm Romanum Pontificem, quod eius ambitioni refragatus esset, maledicentissimè, cum verbo, tum scripto est infectatus. Qua de causa 8. Synodus actione 10. cap. 21. cum sanxisset. [Quoscunque seculi potentes debere Patriarchas omni reuerentia & honore dignos iudicare, præcipuè sanctissimum Papam senioris Romæ.] Subdidit ista, quibus Photij aduersus Christi Vicarium malignitatem obtereret. [Sed nec alium quemcunque conscriptiones contra Sanctissimum Papam Senioris Romæ, ac verba complicare & componere, sub occasione quasi diffamatorum quorundam criminum; quod & nuper Photius fecit, & multo ante Dioscorus. Quisquis autem tanta iactantia, & audacia vsus fuerit; vt secundum Photium, vel Dioscorum in scriptis, vel sine scriptis, iniurias quasdam contra sedem Petri Apostolorum Principis moueat, æqualem & eandem, quam illi, condemnationem recipiat.] Crematum esse

M m m 2 esse

esse Synodico decreto librum Photij, ob inhonorationem Nicolai Papæ, præmittitur ibidem cap. 6. Additur verò eodem cap. 21. ne in Synodo quidem Oecumenica, ferendam esse petulantiam dehonestantium Romanum Pontificem. Ita enim ibi sancitur.] Porrò si Synodus vniuersalis fuerit congregata, & facta fuerit etiam de Sancta Romanorum Ecclesia quæuis ambiguitas & controuersia, oportet venerabiliter, & cum conuenienti reuerentia de proposita quæstione sciscitari, & solutionem accipere, aut proficere, aut profectum facere, non tamen audacter sententiam dicere contra summos Senioris Romæ Pontifices.]

Berengarius, homo à prima ætate corruptissimus, quod Guitmundus l. contra eum primo, *ipso initio* ex literis Leodiensis Episcopi ad Henricum Regem Francorum prodidit, in Romanam Ecclesiam, idest in Romanum Pontificem, ad eò licenter grassatus est, vt præ eo, anteriores hæretici, modestiæ laudem ea in parte referre potuisse videantur. Idque vnum voluit Lantfrancus lib. contra ipsum Berengarium, cum dixit. [Traditus in reprobum sensum, Sanctam Romanam Ecclesiam, vocas Ecclesiam malignantium, Concilium vanitatis, Sedem Satanæ. Et hoc impio ore garristi, quod garrisse nemo legitur, non Hæreticus, non Schismaticus, non falsus aliquis Christianus; Quotquot enim à primordio Christianæ Ecclesiæ Christiani nominis dignitate gloriati sunt, & si aliquo relicto veritatis tramite, per deuia erroris incedere maluerunt; sedem tamen S. Petri Apostoli magnificè honorauerunt, nullamque aduersùs eam huiusmodi blasphemiam, vel dicere, vel scribere præsumperunt; quod indubitatum habet, qui eorum scripta legit, quæ diuersis temporibus, ac diuersis de causis Sedes Apostolica ab eis transmissa, vel porrecta recepit. Denique ipse Dominus honorificè alloquitur eam in Euangelio suo dicens: *Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & portæ Inferi non præualebunt aduersùs eam, & tibi dabò clauēs regni cælorum; & quodcum-*

que

que ligaueris super terram, erit ligatum & in caelis: & quodcunque solueris super terram, erit solutum & in caelis. Quæ tamen de pastoribus Ecclesiæ Sanctæ dicta esse credantur, & à quibusdam Catholicis exponantur; præcipuè tamen de Romana Ecclesia intelligenda esse, Sacri Canones & Pontificum decreta testantur.]

Non est sensus, Berengarium fuisse primum, qui maledictis appetijt Romanam Ecclesiam, eiusuè Pontificem: Id enim falsum esset, cum alij (vt vidimus) Sectarij, longè ante Berengarium, malignitatem suam erga Pontificem & Romanam Ecclesiam, multis in eam probris & turpibus oblocutionibus exprompsissent. Sensus ergo Lanfranci est, nunquam ante Berengarium, Ecclesiam Romanam adeò immaniter fuisse violatam, vt eam quis vocaret, *Ecclesiam malignantium*, *Concilium Vanitatis*, *Sedem Satanae*, vt à Berengario factum fuerat: qui item Romanum Episcopum, non *Summum Pontificem*, sed *Summum Pompificem*, vel *Pulpificem*, per insanam ac virulentam paronomasiam appellabat, vt ex antiquioribus scribit Espence. lib. 2. de Euchar. cap. 42.

Ioannes VVicleffus, ad vesaniam vsque ferox Sectarius, Romanos Pontifices, immenso odio infectatus est, eosque titulis virulentia & maledicentia qua multùm valebat dignissimis, dehonestauit. Ab eo primùm manasse horrendum illum sibilum, quo Romanus Pontifex dictus est *Antichristus*, & Romana Ecclesia *Synagoga Satanae*, affirmat Vicelius in Commentariolo de Antichristo. Quod quamquam verum absolutè non est, (nam titulum *Sedis Satanae*, qui idem est cum *Synagoga Satanae*, ex Berengario iam audiimus; item Luciferianus apud Hieronymum, initio Dialogi, Ecclesiam vocat *Synagogam Satanae*: & quoad titulum *Antichristi*, præiuisse alios mox referemus:) Tamen eatenus potuit tam teter titulus VVicleffo auctori adscribi: quatenus anteriùs, non nisi obiter auditum fuerat illud spurciloquium, & pridem abierat in desuetudinem: post

VVicleff.

VVicleffum verò, tetrum illud nomen, quasi proprium factum est Romani Pontificis in ore Sectariorum. Plerique VVicleffiani articuli eo cœno obliti, leguntur in Concilio Constantiensi. Nec pauca apud Valdensem lib. 2. doctrinal. cap. 49. Esse autem eum titulum probrosissimum, atque infamissimum, nequaquam ambiget, qui notionem horrendæ illi voci subiectam pensauerit, recolueritque infames notas illius lectissimi organi Satanæ, qui antonomasticè *Antichristi* nomen retulit. Virus peccati eo nomine conclusum, reteggit diligenter Rupertus lib. 8. in Apocal. Sed & apud Danielelem, & apud Paulum, adeò tetris maculis sordet homo ille peccati, vt vel sola nominis cum eo communitio, affricare infamiam videri debeat. Hæreticorum sanè esse id proprium Epitheton, dixit S. Ioannes Epistol. 1. cap. 2. & 4. in quam rem benè differit Gregorius Nyssenus orat. 10. in Eunom. *in fine*. In particulari autem, multos Hæreticos, tetrum illud nomen retulisse legimus. Nam S. Irenæus, & Tertullianus, sic nominarunt Valentinianos & Marcionitas. S. Cyprianus similiter appellauit Nouatianos, & partiaros infelicissimi *Felicissimi*, Antesignani Schismaticorum. Apud S. Hilarium, ea appellatio, & Arrianis quibusuis, & nominatim Constantio Imperatori ab Arrianis dementato, attribuitur. Idque fusè etiam confirmat S. Athanasius, sub finem Epistolæ ad solitariam vitam agentes, & Lucifer Calaritanus non semel. Quàm ergo probrosum est, in idem turpitudinis infamiæque volutabrum cum Hæreticis propudiosissimis mergi, eodè mque cœnoso Antichristi nomine, inquinari eum, qui spectato munere suo, est mortalium omnium Christo coniunctior, atque proximior? Qui enim Proregem diceret Regis hostem, & iuratorum eius inimicorum caput, non posset illum dehonestare, atque grauari truculentius. Hoc ipsum verò faciunt Sectarij, VVicleffo Duce, cum Pontificem Christi Vicarium, per calumniam planè Diabolicam nominant, *Antichristum*, Fusissimè expugnati à Bellarmino lib. 5. de Romano

mano Pontifice, Lessio & Suare in Scriptionibus contra Iacobum Anglum, Gontsen lib. 6. politic. à cap. 21. & passim hæreseologis.

Potest tamen, ei (vt volunt) infami appellationi, verus nec indecorus sensus subijci; si nimirum is Christus aduersus quem Pontifex ex aduerso pugnare dicitur, sit peculiaris Christus hæreticorum, non verus & communis fidelium. Nam quemadmodum non est DEVS apud eos, vt ait S. Irenæus lib. 1. cap. 19. & Nouatianus lib. de Trinitate, *sub initium*, ac S. Augustinus optimè Psalm. 80. ad illud *non erit in te DEVS recens*, & ex alijs Turrianus lib. 3. contra Magdeb. cap. 17. Sigillatimque de Calvinistis Becanus Opusc. 3. cap. 14. ita dicere licet, non esse Christum, qui Hæretici ingenio confictus est. Quo sensu verè Romanus Pontifex est Antichristus, quia è diametro pugnat contra Christum Hæreticorum, qui non est verus Christus à Deo Patre missus, sed imaginarius tantum, atque adeò falsus Christus, vt ex professo tradit S. Augustinus 12. contra Faust. cap. 4. & lib. 16. cap. 10. & tract. 45. in Ioan. Fauetque ferm. 31. de verb. Apost. negans, vllum Hæreticum confiteri IESVM Christum in carne venisse. Videndus etiam tract. 3. ac 6. in Epist. Ioan. & in Enchir. cap. 5. Nec omitendus S. Irenæus lib. 3. cap. 17. Non multum abest, quod Symmachus Papa sub initium Apologetici ad Anastasium Imperatorem, negat esse apud Hæreticos *Christum*; concedit autem eis duntaxat *Semichristum*. Qui enim non est plenè ac ex toto Christus, non est reuera Christus. Et hinc est, quod Patres passim negant Hæreticos esse Christianos. Ita Cyprianus Epist. 52. & lib. de vnitae Eccles. num. 48. Athanasius orat. 2. contra Arrianos, Augustinus lib. 1. de grat. Christi cap. 10. & scitè Rupertus in cap. 17. Apocalicum de atrio dato gentibus, non metiendo. Nec non Lucifer Calarit. lib. 1. pro S. Athanasio, sic alloquens Arrianos: [Cum igitur sitis Arriani, inhumani, impij, crudeles, homicidæ, quomodò dici Christiani poteritis? Sed & cum

nege-

negetis Christum vnicum Dei filium, & confiteamini credidisse vos in Antichristum, vnde aut quomodò vos poteritis Christi probare seruos, cum manifestetis vosmet vestra professione esse famulos Antichristi? Antichristus etenim, in quem Arrius credidit, reuera fuit quando non fuerit. Contra noster Saluator Dominus, ac DEVS DEI vnicus filius, non est (vt tu vis Constanti) creatura, sed est Dominus Creaturæ.]

Egregiè idem tradit S. Chrysostomus hom. 19. in Matth. ad illud *attendite à falsis, &c.* Optimè quoque & fortiter S. Hieronymus initio Dialogi contra Luciferianos. Christo igitur quem colunt Hæretici, quemque sibi fingunt pro eo, quod non est ipse: Christo inquam Caluinianorum, ignorantia atque peccato laboranti, desperabundo, aut etiam re ipsa desperanti, aduersatur Romanus Pontifex, & eo nomine Antichristus audire non refugit.

At si loquentis animus feratur in Orthodoxorum Christum, qui solus, verus est Christus, virulentissimum ac terribimum probrum est, dici *Antichristum*: quo Christi Vicarium contaminari, ferre nec possumus, nec debemus: eoque nomine, VVicleffo diabolici huius spurciloquij instauratori, anathema inlidimus. Instauratorem dico VVicleffum tam foedi nominis, quia in Anteaetis octauæ Synodi, hæc scripta lego, de pictis ac scriptis à Photio initijs duorum voluminum Concilia ficta continentium. [Coloribus artificiosis expressus erat Ignatius. O' rabiosum furorem! ò furiosam rabiem, cui nihil addi possit! Atque in prima quidem actione, raptatum & verberatum Ignatium effinxit, supraque caput inscripsit *Diabolus*. Nunquid maledicti exhorrescitis atrocitatem? sed non est, quod miremini: Nam si patrem familias appellarunt *Beelzebub*, domesticos eius quomodò appellarent? In altera actione, foedatum, magnaue vi tractum efformauit, cum hoc Elogio. *Principium peccati*. In tertia, de throno deturbatum, cum hoc titulo, *Filius perditionis*. In quarta, viaculis col-

liga-

ligatum & exterminatum, itaque inscriptum, *Auaritia Simonis Magi*. In quinta, collari furca inclusum, cum hac calumnia, *Qui se extollit supra omne id, quod dicitur DEVS*. In sexta depinxit quasi iam damnatum, cum dicto, *Abominatio desolationis*. In septima & vltima finxit raptatum, capiteque multatum, & inscriptio erat, *Antichristus*.]

En qui ante VVicleffum coeno illo conuitij conspurcauit Virum Sanctum, & fidei societate coniunctissimum, plerisque Romanis Pontificibus: vt proinde non tam primus inuexisse, quàm instaurasse huiusmodi turpiloquium, videri debeat VVicleffus. Significaturque haud ita multo post, in iisdem Anteaetis, Photium iisdem probris conspurcasse Nicolaum Papam. Et videtur etiam Photio subscripsisse, ac ante VVicleffum, resperxisse eadem Infamia Pontificem, Gulielmus de S. Amore, cum submissos ab eo operarios Ordinis Prædicatorum ac Minorum, vocauit *Nuncios Antichristi*. Vt refert ac refellit S. Thomas Opusc. 19. cap. 24. & 25. & apud ipsum Gulielmum, in Opere nuper refosso de Periculis nouissimorum temporum, legere est, præsertim cap. 8. Et mirum planè videri potest, Melchiorum Canum iisdem præsertim cum Gulielmo Zeli præposteri intemperij actum, querelas illas, imò atrocissimas calumnias, instaurasse aduersus Societatem I E S V, vt latè describit Nicolaus Orlandinus tom. 1. histor. Societ. lib. 8. à num. 46. Adeò autem infederat animo Cani, tetra illa persuasio, quod B. Ignatius eiusque Socij, quantumuis Apostolicis diplomatibus ritè communiti, essent nuncij Antichristi; vt vnde maximè oportuerat eum dedoceri, inde in errore proficeret; & quæcunque de Antichristi emissarijs apud Patres occurrerent, in Ignatium ac Socios, tanquam perspicuè in eos cadentia obtorqueret. Præ quibus allatrationibus leniter cum Ignatij Socijs videri possit egisse idem Canus, cum puellarum confessiones salua integritate ab eis excipi non posse, amaro ioco significauit, quod idem Orlandinus narrat lib. 5. num. 63. Nec illud quoque,

præ horrore conuitij de quo agimus, adeo austerum videri debet, quod ab eodem Cano lib. 4. de locis cap. 2. initio, intortum est in eisdem Ignatium ac Socios; Cum iuxta Apostolum 1. Cor. 1. Ecclesia nominetur *Societas IESV Christi*, filij Dei, *Videndum esse ijs, qui sibi titulum Societatis IESV arrogant, ne more hæreticorum, penès se Ecclesiam existere mentiantur.* At non est mentitum Concilium Tridentinum, quod conceptis verbis, *Societatis IESV* nomen, ei Religioni, saluis Ecclesiæ Iuribus confirmavit.

Martinus Lutherus, vt vix vllum fuit ab orbe condito pecus maledicentius, osuè magis infrunitum, ac foetens; ita foedissimorum titulorum stercore, ac lotio perfudit Romanum Pontificem. Immenso quippè odio in illum flagrabat, quod ab eius Legato exclusus captato ex Indulgentijs quæstu, ab ipsomet autem Pontifice damnatus & proscriptus fuisset tanquam hæreticus. Inde cæstrum illud furoris & malvolentia, quo etiamnum superstes, hoc sibi Epitaphium posuit, referente in eius Monodia Pomerano;

Pestis eram viuus, moriens tua mors ero, Papa.

Ex hoc odio incensissimo & flagrantissimo, excucullatus ille, ac profligata impudentia prorsusque contrucidata honestatis tenebrio, ad omnia foeda & spurca nomina in Pontificem conferenda, est excitatus. Inter quæ illud est planè tetrum, quod imitatione V. Vicleffi, Romanum Pontificem *Antichristum* dicere est solitus. Alicubi etiam referente Prateolo V. *Lutherani* num. 39. Pontificem Romanum vocauit *Tyrannum ac Nembrothum*, & eius potestatem, nihil aliud esse dixit, præter Tyrannidem ac regnum Babylonis. Strenuè quidem ille varijs scriptis, præsertim de captiuitate Babylonica, de visione Danielis, de Missæ abrogatione, de votis Monasticis, in Romanum Pontificem concitatur. Sed opus Assertionis Articulorum suorum contra Bullam Leonis X. palmam maledicentia, ac spurciloquij in Pontificem, omnibus Lutheri scriptis præcipuè se videtur: & vt Roffensis in Præfationem illius libelli re-

atè.

Etè dixit, nihil aliud toto libello occurrunt, quàm probra, fannæ, conuicia, contumeliæ in Pontificem; cui & mentitiones impingit, & emotiones mentis, atque blasphemias, præsertim circa Articulum 25. 26. & 27. Videntur Cochlæus in Actis Lutheri anno 1520. & solemniter anno 1522. Hæc tamen minùs mirabitur, qui Lutherum vbique spurciloquum & conuiciatorem meminerit, ita vt ne venerandissimis quidem capitibus Regum & Imperatorum pepercerit; nunc eos *Turcas baptizatos*, vocans, nunc alijs infamibus appellationibus conspurcans, vt ei obiecit Roffensis, & Cochlæus prolato verborum eius stercore demonstrauit. [Reputo (inquit Lutherus) illos Principes, veluti recentes lendes, quæ priusquàm inde pediculi nascantur, inanes aridæque sunt pelliculæ. Ego autem huiuscemodi lendibus benè fauceo, vt glorientur & cantent; *Hic residemus nos lendes, super caput nobilissimi animalis in terra, in crinibus eius. Non sumus vilis profapia: Pediculi sunt parentes nostri; Magni illi Gigantes, qui etiam Romanum Imperatorem Syllam, multosque alios interfecerunt.* Videtis alia, quæ libaui lib. 4. de Virtut. num. 422. & quæ exhibet Iodocus Coccius tom. 1. Thesaur. lib. 8. art. 12. S. de *Seculariorum maledicentia in Principes*, ac Cochlæus in Actis Lutheri ad annum 1523.

Calvinus, vt à Luthero virus hausit impietatis, ita ab eodem hostilitatem in Romanum Pontificem & infames titulos quibus eum conspurcare solet, accepit: transfuditque in suos eam virulentiam, ita vt præ eis, veteres Hæretici, modestiæ nomine hac in parte commendari posse videantur. Neque verò sistit in Pontifice, Calvinistarum furor à Caluino transfusus: sed ad omnes quoque Catholicos, Pontificem pro Christi Vicario agnoscentes, processit. Vnde quia vident, se pro more hæreticorum omnium, non à Christo *Christianos*, vetantibus supra adductis Patribus, neque à seminis Apostolici traduce *Apostolicos*, vel à diffusa orbe toto Ecclesia *Catholicos*, sed *Caluianos* deno-

minari ab Authore priuato; quæ indubia est hæreseos characteristica, vt monuerunt iam pridem Iustinus in Colloquio cum Tryphone, Athanasius orat. 2. contra Arrianos, Hieronymus ad calcem Dialogi contra Luciferianos, Lactantius lib. 4. cap. 30. & passim alij: idcirco meretricio more anteoccupantes probum, vel retorquentes argumentum, & regerentes infamiam; omnes qui Romanum Pontificem Ecclesiæ caput agnoscunt, hoc est (vt ex Syllabo nostro liquet) omnes retrò SS. Patres, etiam in Concilijs Oecumenicis congregatos, & omnes totius Christiani orbis fideles, vocant *Papistas*, & *Romanenses*, vel *Pontificios*. Non minùs insulsi, quàm Græci illi quos Gregorius Hieromonachus in responsione ad Marcum Ephesium ferè *initio*, testatur, Græcos à Schismate abhorrentes vocasse, *Græcolatinos*; perinde ac si ea appellatio fuisset illis probrosa. At tantum abest, vt cognomentum *Papista*, & *Romanensis*, aut *Pontificij*, ad probum pertineat, vt potius censeridebeat, perhonorificum: meritoque, aut etiam necessariò; ad internotionem ab Hæreticis, & nunc adhibeatur, & iam olim sit adhibitum. Sanè Hæretici, nomen *Christianorum* æquiuocè nobiscum participant, ob eiusdem baptismi communionem, inuolarunt autem per summam impudentiam, in nomen *Catholicorum*; vt fecerant etiam veteres Hæretici; Arriani apud Sanctum Hilarium canone 10. in Matth. Donatistæ apud Optatum lib. 1. *sub finem*, & generatim Hæretici, iuxta Sanctum Augustinum lib. de Vtilitate credendi cap. 7. & lib. 23. contra Faustum cap. 2. ac contra Epistolam Fundam. cap. 4. & lib. de vera Religione cap. 7. (vbi tamen addit, eos cum extraneis loquentes, non dixisse Catholicam, nisi Catholicam, vt possent intelligi;) Idem de Calvinianis nos quoque experimur. Cum igitur res ita se habuerit, quoad *Christiani* & *Catholici* cognomina, opportunè & aliquatenus necessariò, qui ab Hæreticis omnibus discrepamus, per subiectionem ad Papam Romanum, denominamur supra Christianos &

Catholicos, *Papista*, atque *Romani*. Quam secundam appellationem, sortitos esse iam pridem Catholicos tempore Arrianorum, dixi prænotatione 2. Optimè verò admonuit iam olim Sanctus Chryfostomus homil. 3. in Acta, non esse erubescendum de quacunque tali denominatione. Probrosus quidem esset denominari à priuato quopiam Sectæ artifice; & audire vel Arrianum, vel Macedonianum, vel Lutheranum, aut Caluinistam. At Romanus Pontifex non est priuatus quispiam nouitatum faber; sed est persona maximè publica, cui Christus Vicariam Ecclesiæ suæ præfecturam concredidit, vt proinde ab eo nuncupationem trahere, perinde sit ac fidelem & Catholicum denominari. Multus est Cardinalis Hosius varijs Epistolis, vt ostendat nemini debere probrosus videri, quod *Papista* dicatur. Nominatim Epist. 79. 111. & 209. Nimirum ea denominatio, nihil aliud fert, quàm subiectionem ad Christi Vicarium, & professionem fidei quam Principes Apostolorum, Romanæ Ecclesiæ tradiderunt. Id verò tantum abest vt probrosus videri possit, vt potius nihil gloriosius, & honorificentius possit accidere, ob conclusam ea denominatione professionem veræ fidei, extra quam non est salus. Idem prosequitur Petrus Simonis quæstione posteriore de Romana Ecclesia. Hi igitur sunt infames probrosiq. tituli, quibus Hæretici, & nuperi, & antiqui, Romanum Pontificem dehonestarunt, malignè prorsus ac impiè.

Componamus; nunc, Hæreticorum ex parte vna, ex altera verò parte, Conciliorum, ac Patrum sensum, circa rem propositam, & vtris potius standum credendumue sit, consideremus. Et constat quidem SS. Patres despici aut despici solere à Sectarijs; qui in fidos istos antiquæ traditionis internuncios, petulantissimè bacchantur, vt videre est apud Cocceium t. 1. lib. 8. artic. 12. Campianum ratione 5. ad Academicos. Iurgeuitium lib. nullus & nemo c. 5. Florimondum 3. histor. cap. 10. & passim apud Hæreseologos, ac dogmatum controuersorum Tractatores. In Ca-

tha.

tholica tamen Ecclesia, Patrum Iudicia summæ semper
 fuisse venerationi, vt videre est apud Sanctum Augustinum
 lib. 1. in Iulia. cap. 4. & lib. 2. cap. 10. & lib. 4. contra duas
 Epistolas, *serè in fine*. Alia in eandem sententiam dabunt
 Stapletonius lib. 7. de princip. à cap. 12. & Castro lib. 1. con-
 tra hæres. cap. 7. & nemo prudens refragabitur. Nam præ-
 ter quàm quod Patres ingenio & rerum vsu plurimùm va-
 luerunt, dubitare non licet, quin ob nitentissimum & car-
 nis fœculentijs liberrimum mentis speculum, copioso Spi-
 ritus sancti lumine sint perfusi; ac proinde sanam rectam-
 que ferre potuerint sententiam; cum de alijs fidei capituli-
 bus, tum nominatim de hoc quasi Cardinali, in quo om-
 nes de rebus fidei controuersia voluuntur; nempe quod-
 nam sit verum caput Ecclesiæ, & Iudex causarum de Reli-
 gione.

Quæ cum ita sint, est quod in suas se latebras recipiant
 Sectarij, & lucem publicam refugiant, ausi de Romano
 Pontifice, tam aduersa Patrum sententiæ, tamque cum
 Sanctorum sensu pugnantia effutire; dehonestantes infam-
 mi & horrendo *Antichristi* titulo, quem lectissima illa Spi-
 ritus sancti organa, honorificentissimis splendidissimisque
 elogijs tam multiplicibus decorarunt. Caput Ecclesiarum
 omnium, Romanam Ecclesiam, pro Synagoga Saranæ,
 fœdissimoque lupanari, impurissimi Lenones traducunt
 & infamant. [Quod omninò ille fieri prohibuit, (vtar enim
 verbis Sancti Gregorij in Psalm. 5. pœnitent. ad versic. 8.)
 qui hanc B. Petro Apostolo specialiter commisit, dicens:
Tibi dabo Ecclesiam meam. Obstruatur ergo os loquentium
 iniqua, & omnis hæreticorum acies obmutescat, quia nul-
 las vires habet mendacium, quod ipsius voce veritatis in-
 uenitur destructum.] Caueant verò Sectarij, ne per ne-
 glectum pœnitentiæ de tanto scelere, & impactam Spi-
 ritui sancto Pontificiorum titulorum auctori mentionem,
 illud in se deuocent fulmen, quo S. Leo Epist. 89. cap. 2.
 minuentem verbis arrogantioribus Pontifici debitam re-
 ueren-

uerentiam obtriuuit. [Cui (inquit) cum præ cæteris soluendi & ligandi tradita sit potestas, pascendarum tamen ouium cura specialius mandata est. Cui quisquis Principatum æstimat detegendum, illius quidem, nullo modo potest minuere dignitatem, sed inflatus spiritu superbiæ suæ, semetipsum, ad inferna demergit.] Hæc aduersus Seditarios Romani Pontificis. iuratos hostes, vniuersè ac generatim.

2. Sigillatim verò Poppæ, cuius spurciloquio hæc lucubratio reposita est, decora Pontificia dementatæ per palpones Pontificum plebeculæ insulsè affingenti; illud in hac meta post prolatos confertim tot Patres, atque Concilia, regeram, quod Diuus Augustinus in præauum eius Iulianum intorsit lib. 1. cap. 2. & lib. 2. *sub finem*. [Ecce quo te introduxi. Conuentus Sanctorum istorum, non est multitudo popularis; Non solum filij, sed & patres Ecclesiæ sunt. Ex illo numero sunt, de quibus prædictum est, *pro patribus tuis nati sunt tibi filij, constitues eos Principes super omnem terram*. Ex qua filij regenerati sunt, vt hæc discerent, eius patres facti sunt, vt docerent; Quid est, quod vos gaudere iactas, quod ista veritas, quam tu errorem putas, vel putari cupis, de tantâ multitudine assertorem non potest inuenire? Quasi parua sit eius assertio, quod in hoc fidei firmissimo & antiquissimo fundamento, ipsa toto orbe diffusa non à se discrepat multitudo? Si autem assertores eos flagitas, quorum aliquid etiam literarum inueniri potest, illustrisque doctrina est; En adest assertorum eius memorabilis & venerabilis confessus, atque consensus, &c. Isti Episcopi sunt docti, graues, sancti, veritatis acerrimi defensores, aduersus garrulas vanitates, in quorum ratione, eruditione, libertate, quia tria bona Iudicij tribuisti, non potes inuenire, quod spernas. Si Episcopalis Synodus ex toto orbe congregaretur, mirum si tales possent illic facile sedere tot, quia nec isti vno tempore fuerunt. Sed fideles & multi, excellentiores paucos dispensato.

fatores suos Deus per diuersas aetates, temporum, locorum, que distantias, sicut ei placet, atque expedire iudicat, ipse dispensat. Hos itaque de alijs, atque alijs temporibus, atque regionibus, ab Oriente & Occidente, congregatos vides, non in locum, ne nauigare cogantur homines, sed in librum, qui nauigare possit ad homines. Quanto tibi essent isti Iudices optabiliores, si teneres Catholicam fidem, tanto tibi sunt terribiliores, quia oppugnas Catholicam fidem, quam in lacte suxerunt, quam in cibo sumpserunt, cuius lac & cibum paruis magnisque ministrauerunt, quam contra inimicos etiam vos tunc nondum natos, vnde nunc reuelamini, apertissime, ac fortissime defenderunt. Talibus post Apostolos Sancta Ecclesia plantatoribus, rigatoribus, aedificatoribus, pastoribus, nutritoribus creuit. Ideo profanas voces vestrae nouitatis expauit, & cauta ac sobria hac admonitione Apostolica, ne sicut serpens Euam seduxit astutia sua, sic & mens eius corrumperetur à Castitate, quae est in Christo, Catholicæ fidei virginitati insidias vestri dogmatis surrepentis exhorruit, & tanquam caput colubri calcauit, obtriuuit, abiecit. His igitur eloquijs & tanta autoritate Sanctorum, profecto aut sanaberis Dei misericordia donante, quam quantum tibi optem, videt qui faciat; aut si quod abominor, in eadem quæ tibi videtur sapientia (& est magna stultitia) perduraueris, non tu Iudices quaesiturus es, vbi causam tuam purges, sed vbi tot Sanctos Doctores egregios, atque memorabiles catholicæ veritatis excusos, Irenæum, Cyprianum, Rheticium, Olympium, Hilarium, Gregorium, Ambrosium, Basilium, Ioannem, Innocentium, Hieronymum, cæterosque socios, ac participes eorum, insuper & vniuersam Christi Ecclesiam, qui Diuinæ familie Dominica cibaria fideliter ministrantes, iugenti in Domino gloria claruerunt.]

CHRISTO, ECCLESIAE CAPITI
SUPREMO, DECUS ET GLORIA.